

l'entrevista | ÒSCAR PALAU

«M'encanta que em diguin boig»

● Té un web que es diu www.conunparkeremos.com. Un parell sí que n'hi posa...

—«Sí, això és el que em diuen molts.»

—Molts també diuen si això seu és bogeria...

—«M'encanta que m'ho diguin, perquè em confirma que el que estic fent és un repte de veritat, ja que ho veuen molt difícil, i a mi m'agrada enfrontar-me als reptes personals.»

—Repte personal, sí, però s'hi ha donat molta difusió...

—«La veritat és que hi ha dos Andreus: l'aventurer i l'empresari, i quan fas un projecte així també has de donar-li certa difusió —ara per exemple preparo un llibre i una pel·lícula—, perquè et doni rendibilitat i et permeti afrontar altres aventures.»

—Abans de marxar a creuar l'Atlàntic deia al seu web que no sabia ben bé per què ho feia. Ara ho sap ja?

—«No encara... és un cúmul de tot: ganes de superar-me, posar-me en forma física, trencar la monotonia del dia a dia després de 10 anys a l'empresa...»

—Per trencar amb la monotonia ha travessat a rem l'Atlàntic?!

—«M'agrada buscar-me projectes que aparentment semblen impossibles per si sóc capaç de fer-los possibles; és un *hobby*, un entreteniment perquè la vida no sigui avorrida. Hi ha gent que baixa al garatge de casa seva i es construeix la maqueta d'un cotxe...»

—I d'on va sortir, aquesta idea?

—«L'any 1992 ja vaig creuar l'Atlàntic a vela en solitari, quan quatre mesos abans no havia navegat mai, i va ser una satisfacció molt gran aconseguir-ho.»

—Però remar deu ser més cansat!

—«Doncs sí, però és una qüestió de cap, dosificar-te cada dia segons et va dient el cos i anar tirant a poc a poc. No era una carrera, sinó un passeig molt llarg.»

ANDREU MATEU

Aventurer, acaba de creuar l'Atlàntic remant

Andreu Mateu va néixer a Reus, però devia ser per casualitat. Després d'uns anys als Estats Units va decidir fixar-se reptes i complir-los: creuar Catalunya en patins, l'estret de Gibraltar nedant, Europa en bicicleta, Àfrica i Amèrica en moto... Ara viu a Madrid, i torna de fer l'Atlàntic remant.

—No va tenir cap moment difícil?

—«El desè dia hi havia unes ones molt grans, ho vaig passar malament, no sabia si me'n sortiria. Vaig tenir contratemps, com ara que se'm va trencar el timó, però el vaig arreglar. El pitjor hauria estat que l'embarcació no s'hagués aguantat mirant amunt, i això no va passar.»

—No es fa pesat, 96 dies sol al mar?

—«Hi ha moments que sí, que l'avorriment va ser una mica gran, però és qüestió de mentalitzar-se i anar tirant.»

—Devia prendre algun llibre, almenys...

—«No, però sí alguna revista, i escoltava molta música en MP3, de tot, sobretot Pet Shop Boys o Coldplay.»

—El viatge també li va servir per fer proves amb noves tecnologies...

—«Sí, el telèfon per satèl·lit i internet, però no anava gaire bé i era caríssim. M'hi connectava el mínim per escriure una crònica diària i llegir els missatges que m'enviaven. En vaig rebre 5.600, uns 60 cada dia! Vaig fer més vida social en tres mesos al mig de l'Atlàntic que en tres anys a Espanya...»

—Home, no exageri!

—«Sí, perquè també van venir a visitar-me quatre vaixells, i cada dia hi havia 4.000 persones que entraven a llegir la meua crònica a la web i em donaven consells i informació. He estat en contacte amb molta gent, també de Reus i Tarragona, a qui estic agraït especialment. Utilitzaven unes expressions molt típiques d'aquí, com ara 'fot-li que és de Reus', un dia ja faré un sopar amb ells.»

—Què se sent quan es torna a veure terra ferma?

—«Una gran tranquil·litat! El primer que vaig fer va ser menjar pa amb tomaca i prendre una dutxa d'aigua dolça.»

—I ara, a buscar nous reptes?

—«Sí, la volta a la península Ibèrica en parapent, i després nedant.»

—Si això no ho fa ni el David Meca!

—«No, però jo ho podria fer per etapes, potser 5 quilòmetres cada dia i anar tirant. He de comptar quant fa el perímetre...»

—Quan s'acabaran els reptes?

—«Tinc la sensació que tindrè 73 anys i continuaré fent animalades, però jo em diverteixo així a la vida.»

—Per cert, com es defineix?

—«Com a lliurepensador i perseguidor de somnis. Quan ja en tens un, un altre.»

la columna | MANUEL CUYÀS

Vint anys

El dia 25, diumenge, farà vint anys que vaig publicar la primera col·laboració a El Punt. Com que els periodistes, contravenint les regles que nosaltres mateixos ens imposem, sempre parlem de nosaltres a vostès no els sorprendrà aquest esplaiament biogràfic. (Una altra regla professional diu que és recomanable parlar de coses que es coneixen, i no hi ha res més documentat que la pròpia persona i la pròpia vida.) Si diumenge fa vint anys de la publicació d'aquell article primigeni, vol dir que avui en fa vint que vaig pujar a la redacció del diari a Girona i que el director, que era Enric Matarrodona, sense conèixer-me de res i mirant-se per sobre els articles que li portava de mostra em va dir: «pots començar demà». No va ser l'endemà perquè primer havia d'escriure alguna cosa i després enviar-la a través d'un giny que llavors vaig saber que existia i que es deia telefax. Baixant de Girona, ho vaig celebrar, sol, amb un dinar a Can Geli, un restaurant de carretera. Jo havia provat primer introduir-me als diaris de Barcelona que admetien textos en català: *El Correo Catalán* i *l'Avui*. El primer feia una mort lletja i el segon un naixement llarg i antipàtic, de manera que cop de volant i cap a Girona. Em vaig trobar amb un diari i una ciutat —o una ciutat i un diari, perquè es confonien i alimentaven mútuament— que vivien una efervescència i un dinamisme que passaven la mà per cara a la Barcelona que encara no era olímpica.

El Punt va anar a la conquesta del Maresme, i jo vaig pujar al cavall. Després va entrar a la Barcelona postolímpica i aquí em tenen. Vint anys. Ara seria el moment de dir que el món, el país i el periodisme han canviat molt en aquest temps. Sí, després de constatar que les efervescències es mantenen i que aquell «pots començar demà» es renova cada dia. La resta? El telefax, el fax, és Internet i Can Geli ha desaparegut. El primer article de fa vint anys parlava de les prostitutes d'aquella carretera. Encara hi són. Aquelles no, unes altres. On són aquelles?

A.

Hoy verás la televisión hasta las 12 de la noche enfundado en un pijama. Dirás que es horrible y cambiarás varias veces de canal. Irás casi dormido hasta la cama. El despertador sonará a las 7. Tomarás café, te ducharás, te pondrás un traje azul marino y te meterás en un atasco escuchando las noticias de la radio. Meterás el coche en el garaje de la oficina. Trabajarás en algo que cada vez te gusta menos. Comerás rápido. Volverás a trabajar. Saldrás tarde. Te meterás en un atasco escuchando las noticias de la radio. Meterás el coche en el garaje de tu casa y verás la televisión hasta las 12 de la noche enfundado en un pijama.

MACROCAR

Ctra. de València, 206
Tel. 977 55 43 00
43006 TARRAGONA

Nueva Gama Mazda6

mazda.COM
902 345 456

*PVP recomendado para Mazda6 Active 1.8 (120 cv) 4 puertas en península y Baleares. Transporte, IVA, impuesto de matriculación y seguridad Mazda incluidos. Plan Prever no incluido. Promoción válida para vehículos en stock hasta el 31/05/2006. (S) Garantía original: 3 años o 100.000 Kms. Seguridad Mazda de 5 años sin límite de kilometraje. Todos nuestros vehículos cuentan con Resistencia Mazda durante su periodo de garantía. Consumo ponderado entre 6,0 y 10,2 l/100 km. Emisiones CO₂ entre 165 y 245 g/km.

B.

ARA A REUS

C/ Recasens i Mercadé, nau 4, pol. Agro-Reus.
Tel. 977 32 70 30

mazda